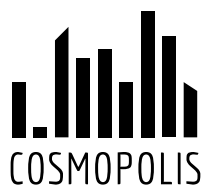

Přišla, aby pomohla mé dceři.
Teď chce ukrást můj život.

SOKYNE

J. M.
DALGLIESH

SOKYŇĚ

**J. M.
DALGLIESH**

Přeložil Jiří Kobělka

Copyright © JM Dalglish, 2024

First published in Great Britain in 2024 by Storyfire Ltd
trading as Bookouture.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Jiří Kobělka, 2026

Cover photo © Shutterstock AI, ahmetnkececi / Shutterstock

ISBN 978-80-271-5485-2

PROLOG

Z domova mé rodiny se stalo místo vraždy. Jak jsem probůh mohla všechno tak zpackat, že jsem skončila tady?

Použiju zeď jako berličku a procházím přízemím. Nemám ani tak strach, že uklouznu na zkrvaveném mramoru, jako spíš že se pořežu o střepy.

Slyším jen tikot stojacích hodin, který vychází z haly. Je přízračné být v domě, když je takto tichý. Ani ve chvílích, kdy bývám kolem třetí ráno vzhůru a všichni ostatní spí hlubokým spánkem, mi dům nepřipadá tak zamlklý. Je možné, aby věci, které se v něm odehrávají, pronikly do jeho zdí?

Rozhlížím se po hale. Zrcadlo je rozbité na kusy, střepy dlouhé jako moje předloktí se mísí s drobnějšími úlomky, z nichž každý je ostrý jako řeznický nůž. Pořezané ruce mě bolí jako blázen. Na zdech schodiště jsou krvavé cákance, které stékají dolů a na styku ochranných lišt s podlahou vytvářejí loužičky. Stále cítím v ústech kovovou chuť krve. Pravé oko mi dál otéká a za chvíli se zavře úplně. Celou pravou stranu obličeje mám strnulou a dolní ret kousek od středu rozseknutý. I mluvení mě bolí.

Na druhou stranu tu už nezůstal nikdo, s kým bych mluvit mohla.

Jemně a bolestivě si prohmatávám konečky prstů obličeje. Levou stranu mám v jednom ohni, ale krvácení už trochu ustalo.

Musím však dělat pomalé pohyby, jinak se rána zase otevře. Vím, že bych měla jít do nemocnice, jenže tam by se mě na všechno moc vyptávali.

Schody do sklepa zahaluje temnota. Já ovšem vím, co v těch stínech leží, a nechci to vidět znovu. Opřu se o zeď, abych popadla dech, vytáhnu složenou obálku, kterou těch posledních pár týdnů nosím v zadní kapse, a upřeně hledím na ručně psanou adresu. Ten rukopis znám, ale zatím jsem se neodvážila obálku otevřít.

Asi bych měla. Protože jestli někdy existovala vhodná doba postavit se k minulosti čelem, pak je to právě teď. Přejedu palcem po chlopni, nechám obálku spadnout na zem a rozložím jediný list papíru.

Dopis začíná slovy *Moje milovaná dcero*.

Vlhnu mi oči. Snažím se polknout, ale nejde to. Zakryju si ústa dlaní a čtu úvodní řádky.

Kdykoliv mě budeš potřebovat, jsem tady pro Tebe. To, co se mezi námi stalo, je už minulost, zatímco teď píšeme budoucnost.

Tisknu si dopis na prsa a z očí mi kanou slzy. Už je nedokážu ovládnout.

Mám-li být upřímná, vlastně ani nevím, pro koho pláču. Vždycky jsem si pláč zakazovala. Neměla bych plakat, ale teď už na tom asi nesejde. Ztěžka polknu a rozhlédnu se po jatkách, která kdysi bývala šťastným domovem.

Ony říkaly, že se vrátí. Že se vrátí a napravit chaos, který jsme způsobily. Některé věci se však napravit nedají.

Vím, že tohle se udělat muselo. Ani v nejdivočejších snech bych si však nedokázala představit, co tomu bude předcházet nebo že to zajde až takhle daleko.

KAPITOLA 1

SOPHIE

O DVA TÝDNY DŘÍVE – PÁTEK

Z chvilkového klidu mě vyruší elektronický hlas a dveře se otevřou. Vyjdu na nástupiště a zajedu očima k obrovskému plakátu propagujícímu jakousi novou atrakci v nedalekém Muzeu Sherlocka Holmese. Procházím labyrintem uliček a ocitám se na Park Square. Je jasné a slunečné ráno. Slyším projíždějící automobily.

K našemu domu na Chester Terrace, odkud máme krásný výhled na stošedesátihektarový pozemek před Regent's Parkem, jsou to už jen tři minuty chůze. Je to oáza přirozené, byť pečlivě pěstěné krásy uprostřed vnitřního Londýna. V okolních domech bydlí – nebo je přinejmenším vlastní – Beckhamovi, Kate Mossová a jeden z bratrů z *Oasis*. Ne že bych je tu osobně viděla, ale to může být tím, že sousedy celkově vídáme málokdy.

Dvojice kolemjdoucích se na mě úkosem podívá. Možná mě poznávají, ale já nevěnuju velkou pozornost ani jim, ani dobře udržovanému parku, kde se stromy s postupujícím jarem zelenají čerstvými listy. Noci jsou pořád chladné a denní teploty kolísají mezi neobvykle nízkými a téměř letními hodnotami.

Soustředím se jen na svůj domov a na otázku, co mě v něm čeká. Jak to dnes sehraju? Na mateřství neexistuje žádná univerzální příručka. Docela by se mi hodila, opravdu ano.

Když stoupám po schodech k našemu georgiánskému řadovému domu stojícímu na soukromé ulici, která ohraničuje park, šum automobilů znatelně slábne. Naše ulice není přímo uzavřená veřejnosti, ale na jejím začátku stojí závora, a pokud tu člověk nebydlí, nemá důvod se tady zdržovat, díky čemuž máme dostatek soukromí. Zasunu klíč do zámku, chvíli jen tak stojím, abych se obrnila vůči tomu, co přijde, a teprve pak vstoupím do domu.

Moje podpatky klapou na leštěném mramoru vstupní haly, dveře se zavírají a já si svlékám kabát. Koutkem oka vidím, jak se na konci vstupní haly objevuje postava, zastavuje se a pak se opírá o zárubeň vedle vchodu do kuchyně.

Věším kabát na věšák a prohlížím si vlastní odraz v obrovském zdobeném zrcadle na zdi. Kadeřníci a vizážisté skvěle maskují skutečnost, že poslední dobou moc dobře nespím – umně zakrývají váčky pod očima i vrásky, jenže výsledný vzhled je trochu nepřirozený, strnulý a přehnaně uhlazený. Vlasy mám vyčesané nahoru, protože si myslím, že tak vypadám profesionálněji, ale někteří lidé s tím nesouhlasí. Přesto si nestěžuju. Často od lidí slyším, že by chtěli vypadat taky tak dobře jako já. Nebýt ovšem profiků ve studiu, těžko bych měla vizáž Sophie Beckettové. Je teprve krátce po poledni, ale já si připadám, jako bych celý den tvrdě pracovala.

Ze studia obvykle odcházím před desátou, ale dnes jsem měla jednání s produkčním týmem, takže k pročítání vzkazů – a vyřizování bezpočtu zmeškaných hovorů – jsem se dostala až mnohem později.

Jsem unavená a to, k čemu se teď schyluje, opravdu nemám zapotřebí. Tím spíš dneska, po strašlivé pracovní směně. Upravím si halenku, vypnu hrud', zlehka vydechnu a otočím se.

„Kde máš sestru?“

„V kuchyni,“ odpoví můj kolohnátský dospívající syn Chas a ukáže napravo. Je z obou sourozenců zodpovědnější, ale dává si hodně záležet na tom, aby na okolí působil dojmem ležérního kalifornského surfaře. Naštěstí nebere rekreační drogy a vlastně ani nesurfuje, jelikož v Londýně nejsou žádné vlny k mání. „Připrav se,“ říká s náznakem pobaveného úsměvu. Chas se absolutně nenechá vyvést z míry tím, co se kolem něj děje. Konec konců to není jeho problém, ale můj.

Moje dcera Katie sedí u okna s výsuvným rámem, ze kterého je výhled na průčelí našeho řadového domu. Za zády má několik polštářů, upřeně hledí do tabletu v rukou a pekelně se soustředí na to, co právě dělá. Anebo mě možná ignoruje a hlavu má sklopenou jen proto, aby mohla skrýt obličej za vlasy, které jí sahají až po ramena. Spíš bych řekla, že platí druhá možnost.

Katie je dvanáct let a chová se, jako by jí bylo osmnáct. Což je trochu nespravedlivé vůči Chasovi, který už tohoto věku dosáhl, a přesto se takto vzdorovitě nechová. Katie jako by úplně vynechala přechodovou fázi mezi milým dítětem a náladovou pubertáčkou a nastavila se do módu *všechno je totálně pitomý*.

Mému příchodu nevěnuje pozornost a tablet má úmyslně nastavený na nesnesitelně otravnou maximální hlasitost. S bouchnutím položím kabelku na nedaleký jídelní stůl obklopený čtyřmi židlemi a lavicí u zdi, postavím se doprostřed kuchyně a čekám, až dcera nějak zareaguje na moji přítomnost.

„Takže co?“ ptám se stroze. Katie ke mně zajede pohledem

a opět ho odvrátí jinam. „Katie?“ Přehnaně pomalým pohybem zvedne pravou ruku a pozastaví video.

„Co jako?“ ptá se, obrátí se ke mně čelem, zvedne obočí a hledí na mě zpoza závoje vlasů. Má neuvěřitelně jemné rysy, vystouplé lícni kosti a pleť, pro kterou by většina žen zabíjela. Kdyby chtěla, klidně by mohla být dětskou modelkou, jenže to by nejdřív musela zahodit všechny ty svoje tepláky a mikiny s kapucí.

„Co mi k tomu řekneš?“

Katie se nechápavě zamračí. „Dobré ráno?“

„Ty víš moc dobře, o čem mluvím, Katherine!“

„Ajajaj,“ ozve se za mnou Chas. „Oslovení plným jménem.“ Ignoruje můj káravý pohled a posměšně hledí na sestru. „Myslela sis, že máš průšvih ve škole, ale teď teprv dostaneš ty správný kapky.“

„Tímhle rozhodně nepomáháš, Charlesi,“ utrhnu se na něj.

„Hele, mě do toho netahej!“ Chas se spěšně dává na ústup. „Tak hodně štěstí, sestřičko.“

„Nemáš náhodou přednášku?“ houknu za ním, ale ve skutečnosti už se opět soustředím na dceru. „Co sis myslela?“

„Asi jsem nemyslela,“ odpovídá Katie.

„No, tak aspoň něco.“

„Co jako?“

„Těší mě, žes to aspoň předem neplánovala.“ Katie odvrátí oči. „Nebo ano?“ Pokrčení ramenou. „Katie! Zpátky ve škole jsi tři dny! Jak tě mohlo něco takového...“

„Patřilo jí to.“ Katie opět vzdorovitě pokrčí rameny. Zavřu oči, našpulím rty a zoufale se snažím nevybuchnout. Tím bych rozhodně ničemu neprospěla, jenže dcera mi to jako obvykle neusnadňuje.

„Tři týdny jsi byla v podmínce, a když tě vzali zpátky, bylas ve škole jen tři dny, a hned ses...”

„Dva a něco,” odpoví Katie a sraští nos.

„Cože?”

„Myslím, že dnešek se jako třetí den nepočítá. V deset už jsem byla doma.”

„Nehraj si na chytrou, holka.”

„Já to jen upřesňuju.”

„A odkdy volají ze školy tvému bratrovi, a ne mně nebo koneckonců tátovi?”

„Řekla jsem jim, ať zavolají tobě, jenže ty jsi něco měla a nebralas jim to.”

„Měla jsem živé vysílání, Katie. Jak jsem jim asi tak mohla zvednout telefon?”

„A právě proto jsem jim řekla, ať zavolaj Chasovi. Říká se tomu *vlastní iniciativa*. U bráchy aspoň vím, že mi bude k dispozici.”

To je pravda. Dalo se předpokládat, že Chas nebude na univerzitě, kde by měl správně být.

„Tohle není fér, Katie, a ty to víš. Musím pracovat a...”

„Jo, jo, jo... Já vím.”

„A jen co mi skončil živý vstup, přehrála jsem si vzkazy a ob-
ratem jsem zavolala do školy.”

„Jasně, ale to už nebylo nutný, protože tou dobou už jsem byla dávno doma. A předpokládám, že si tady nějaký čas pobudu.” Dcera se zakloní, nasadí samolibý úsměv a vzdorovitě si založí ruce na prsou.

„Co sis myslela, probůh?”

„Na to už ses ptala.”

„Zapálit skříňku kamarádce...”

Do Katie jako by vjel blesk. Přestane se usmívat, sedne si nepřírozně rovně, zpraží mě pohledem a významně zvedne prst. Všimnu si, že si stihla nalakovat nehty. „Tak za první to není moje kamarádka, to jako *ani náhodou*.“

„Ano, myslím, že to je zjevné.“

„A za druhý jsem jí nezapálila skříňku...“

„Ředitel školy tvrdí něco jiného.“

„Zapálila jsem *fotku* jejího kluka, která shodou okolností ležela v její skřínce.“

„Vždyť jsi mohla podpálit celou budovu!“

„Nedramatizuj, prosím tě,“ reaguje dcera a obrací oči v sloup. „Bohužel se tady nikdo nezaměřuje na jádro problému.“

„A to je co?“

„Že si Olivia, což je postrach celého ročníku, myslí, že jí prodě, když nás všechny bude šikanovat. Tohle prostě nechápu. A pak se dá dohromady s Freddiem a...“

„Takže tys jí tu skříňku podpálila kvůli klukovi? To myslíš vážně?“ zeptám se skrz zaťaté zuby.

„Ne. Udělala jsem to, protože mě k tomu někdo popíchl.“

„Kdo?“

„To je fuk.“

Jsem dokonale na rozpacích. Katie chodí do jedné z nejlepších soukromých škol ve městě. Má tolik důvodů k vděčnosti, má všechno potřebné k tomu, aby skvěle vykročila do života, a ona vyvede tohle. „Počkej, až se táta vrátí z práce a dozví se, cos provedla.“

„No jasně, jako vždycky mu předáš rodičovskou štafetu. Proč bys přijímala zodpovědnost sama, když to můžeš přehodit na tátu, že jo?“

„Co prosím?“

„Nic, zapomeň na to.“

„Že zrovna ty mluvíš o osobní zodpovědnosti, Katie.“

Katie vstane, popadne tablet a projde kolem mě. „To je fuk. Jdu k sobě.“ Když prochází kolem mě, chytím ji za paži. Loni hodně vyrostla a dnes už je sotva o hlavu menší než já.

„Nebudeš odcházet, když s tebou mluvím, mladá dámo. Tohle ať už tě nikdy ani nenapadne.“

Katie vzdychne a vrhne na mě zničující pohled. „Tak co mi ještě chceš?“

„Tři dny!“

„Dva,“ opraví mě a zvedne palec a ukazováček. „A něco.“

„Vždyť by na tebe mohli podat trestní oznámení...“

Dcera se posměšně zahihňá, pohodí vlasy a já cítím, jak mi v nitru kličí semínko rozhořčeného vzteku. „No to zrovna.“

„Budeš z toho mít velké problémy!“

„Škola si nedovolí riskovat negativní publicitu, kterou by z mého obvinění měli,“ řekne Katie. „Do toho nikdy nepůjdou,“ dodá sebevědomě.

„*Mohli by tě vyloučit!*“

Nakloní hlavu, odhrne si vlasy z obličeje a zvedne bradu. „Ty to říkáš, jako by to bylo něco špatného.“

„Katie, já...“ Nedostává se mi slov. „Ty máš...“

„Domácí vězení?“

„Běž k sobě do pokoje.“

„Dík. Už bylo načase.“ Pustím ji a ona důstojným krokem odchází.

„A ten tablet klidně nechej na snídaňovém pultu, nějakou dobu ho teď neuvidíš.“ Není to kdovíjaká výhra, ale беру všechno, co se mi teď nabízí.

Katie oběma rukama hodí tablet na bar a já jsem ráda, že jsem

jí na něj koupila nárazuvzdorné pouzdro, protože jinak by už byl displej v háji. Pak bez dalšího slova odchází.

Záblesk vzteku pomalu slábne a zůstává jen tepavá bolest hlavy. Protírám si rukama tváře a tlačím si bříska dlaní do očí. Opravdu mám pocit, že ji ztrácím. Jako bych v něčem selhala.

Druhý den ráno slyším cinknutí výtahu a v duchu se připravuju na další bitvu. Dveře kabiny se zavírají, Katie vejde do kuchyně, rozhlíží se a přemáhá zívnutí. Na sobě má svou nepostradatelnou mikinu s kapucí, kterou používá jako docela průhledný prostředek sebevyjádření. Nedělá jí problém používat výtah, který Scott nechal navrhnout v rámci renovace domu, než jsme se do něj nastěhovali. Naše řadovka je úzká a je v ní spousta schodů, ale já výtahem nejezdím od doby, kdy jsem v něm na osm hodin uvízla.

„Zdalo se mi, že slyším tátu.“

„Zrovna si odešel zaběhat, ale brzy se vrátí. Máš hlad?“

Dcera přitakává a sedá si na stoličku k snídaňovému pultu. Předpokládám, že jde o způsob neverbální pubertální komunikace, který lze přeložit jako: *Mami, můžeš mi prosím tě udělat snídani?* Ocitly jsme se v klasické situaci, kdy ani jedna z nás nechce mluvit o obludě, která mezi námi vyrostla: o Katiině chování.

Jedním z důvodů, proč jsme se z Francie vrátili sem do Anglie, byla snaha dopřát dětem nejlepší příležitosti, které se jim nabízejí. A taky jsme už všichni potřebovali restart. Jenže Katie se tady dostala na trajektorii, která ohrožuje všechny naše dobře míněné plány, a především její budoucnost.

Napětí v domě by se dalo krájet. Všechny nás ovládají vášně.

S manželem Scottem pořád nějak nedokážeme pochopit, jak jsme se do tohoto bodu dostali, natož abychom věděli, jak situaci zachránit. Oba máme náročnou práci v médiích, které se musíme věnovat naplno, a naše dcera zatím sverepě kráčí vstříc vlastní zkáze.

Ještě jí ani nevypršelo domácí vězení za minulou školní eskapádu a při tomhle tempu nevyleze z domu dřív než v osmnácti. Zpočátku, když jí hrozilo vyloučení, Scott využil svých bravurních vyjednávacích schopností a přesvědčil školu, aby dceři umožnila odklad trestu – nakonec z toho byla jen nucená absence. Navíc se vedení školy díkybohu rozhodlo neobrátit se v její věci na orgány činné v trestním řízení. Umím si představit ty novinové titulky, kdyby to udělali, ostatně negativní publicita mi dost možná hrozí tak jako tak. Ale zřejmě z jiných důvodů, které s naší dcerou nesouvisejí.

Mám obavy, že tentokrát už to Katie neprojde.

Takže pro ni budeme muset najít jiné řešení a začít hledat školu, která bude ochotna ji přijmout. Školy mezi sebou komunikují, zvlášť když jde o žáka vyloučeného za žhářský útok. Jistě, taková definice je možná trochu vyhraněná, ale škola se rozhodla ji použít. A já se jí po pravdě řečeno nedivím.

Ještě předloni byla Katie ta nejmilejší a nejláskyplnější holčička, jakou jste mohli potkat. Jenže to se změnilo. Vím, že bych ji teď neměla takhle obskakovat, ale nevím, co jiného mám dělat a jak se zachovat. Bojím se, že ať udělám cokoli, situaci tím ještě zhorším.

Absolutně netuším, co si počít. Jako bych šlapala vodu uprostřed Pacifiku.

„Co si dáš?“

„To neřeš. Třeba topinku a nějaký vločky?“

„Ano, samozřejmě.“

Nořím se do spíže a vracím se se dvěma plátky celozrnného chleba. Cestou vytáhnu z ledničky pomerančový džus a postavím ho před Katie na pult vedle vyleštěné sklenice právě ve chvíli, kdy zazvoní domovní zvonek.

Zamířím ke dveřím a napadne mě, že jsem se ještě nestihla vysprchovat ani pořádně obléknout. Když jsem vstala z postele, jen jsem na sebe hodila, co bylo právě po ruce, protože jsem nechtěla probudit Scotta, takže teď mám oblečené přehnaně velké tepláky a pytlovitý svetr. O víkendech spolu spíme v ložnici, ale když vstávám časně ráno do studia, obvykle chodím spát do pokoje pro hosty v horní části domu.

Kdo to může o víkendu takhle brzy po ránu být? Neohlášené hosty obvykle nemíváme.

Doufám, že jsem na něco důležitého nezapomněla, ačkoli vím, že v mém případě to není tak úplně vyloučené. V červnu jsem například úplně zasklila tenisový turnaj. Tenis mě po pravdě řečeno příliš nebaví, ale do klubu jsme se přihlásili kvůli tomu, abychom rozšířili Scottovy mediální konexe. Scott pracuje v televizní branži – objednává a vyvíjí televizní pořady pro různá studia. Konkurence je velká, takže znát správné lidi a mít možnost se jim téměř kdykoliv dovolat se pro něj stalo nutností.

Potřebuješ fyzickou aktivitu, říkají mi. Prospívá tvému duševnímu zdraví. Určitě je to pravda, ale kdykoliv jsem se po události, o které nikdy nemluvíme, ocitla v tom klubu, všimla jsem si, jak si lidé zakrývají rukou ústa a šuškájí si o mně. Scott mi neoblomně tvrdí, že to nikdo neví, a můj psychiatr by o obsahu našich terapií nikdy před nikým nemluvil, dokonce ani před manželkou ne, ale já prostě nemůžu nevidět, jak se na mě dívají.

Všichni jako by si kladli otázku, jak si mohl chlap jako Scott vzít za ženu takovou duševně labilní trosku.

Můj manžel je pohledný, okouzlující a charismatický. Charismatictí muži mají schopnost druhé lidi uklidňovat, a díky tomu je přinutit, aby udělali, co si přejí. Na druhou stranu nikoho ani nutit nemusí, protože ostatní to k nim přitahuje tak silně, že sami rádi udělají, co jim na očích vidí. A čas od času – zřídka – se najde někdo, kdo dokáže používat oba způsoby. A to je přesně Scott. Muži, ženy, všichni mu padají k nohám. Když ho vidíte v akci, je to pastva pro oči. Dokáže druhé ovládat s neskutečným nadhledem.

Členové tenisového klubu a lidé ze Scottových kruhů obecně představují tak trochu společenskou kliku. Stojíte-li na jejím okraji, zákonitě si připadáte osamělí. Ti lidé se na vás usmívají, srdečně vás vítají, zvou vás na určité akce. Samozřejmě ne na všechny, důvěrnější setkání se musí obejít bez vás, ale na větší akce se rozhodně pozvánky dočkáte. Chtějí vás k sobě přitáhnout tak blízko, aby mohli odhadnout vaši hodnotu, ale ne tak blízko, aby z vás udělali jednoho z nich. Zatím ne. Chtějí, abyste se v jejich společnosti cítili příjemně. Potřebují se vám totiž dostat za záda, aby vám do nich mohli vrazit dýku.

Moje stařecky dýchavičné pobíhání po kurtu určitě nikomu nechybělo.

Odeženu myšlenky na tenisový klub, přitisknu se ke dveřím a podívám se do kukátka. Venku stojí žena obrácená zády ke mně. V parku naproti vidím pár lidí, kteří tam zřejmě venčí psy. Zhluboka se nadechnu a otevřu dveře.

Žena se otočí. Je mladá a měří kolem metru sedmdesát. Usměje se na mě a odhrne si pramen vlasů, které jí do tváře přivál porыв větru. Ten ševlivě rozechvívá lístky rostlin v květináčích,

lemujících svažitou cestu vedoucí k zadnímu vchodu do suterénu. Žena má tmavé vlasy a myslím, že jí sotva táhne na třicet. Vlastně by jí mohlo být i něco přes třicet, jenže u ní postrádám první náznaky vrásek, které by věk prozradily.

„Dobré ráno! Paní Mortonová?“ osloví mě rozzářeně a v obou rukou před sebou tiskne jakousi složku. Přes rameno má přehozenou malou černou kabelku. Zuby jí bělostně září, ale úplně dokonalé nejsou. Evidentně si je nechala vybělit, ale zřejmě kvůli tomu neletěla do Turecka ani jinam. Na sobě má tmavě modrý formální kostým, bílou nabíranou halenku s vázačkou a lodičky s rozumně vysokými podpatky.

„Beckettová,“ opravím ji zdvořile a náhle si připadám strašlivě špatně oblečená. Schovávám se tedy za dveře jako za jakýsi ochranný štít. Ta žena určitě přišla za Scottem. „Manžel bohužel není doma.“ Otevřu dokořán a gestem ji vybidnu, aby šla dál. Žena vstoupí do domu a já spěchám dveře zavřít, aby mě smetánka Chester Terrace neviděla v tak nedbalém oblečení. „Ale brzy by se měl vrátit.“

„Děkuji vám, paní Mortonová.“

„Beckettová.“

„Ach ano, Beckettová. Moc se omlouvám. Vy vystupujete v televizi, vidíte?“

Přikývnu. Pořád používám své dívčí jméno, ke Scottově velké nelibosti. Nad tuto bitvu se nikdy nedokázal povznést, ale zároveň je jednou z mála, ve které se mi nad ním daří vítězit.

„Přesně tak,“ odpovím a upravím si oblečení, přestože vím, že na mém celkovém vzhledu se tím nic nezmění.

„Říkali mi to, ale já poslední dobou ke sledování televize bohužel nemám mnoho příležitostí. Navíc jsem nějakou dobu byla v cizině.“

„Vážně?“ ptám se s neurčitou zvědavostí. „A odkud jste se vrátila?“

Žena se rozhlíží po vstupní hale a dívá se, jak je zařízená: mramorová dlažba, dřevěné obložení stěn, výrazné bytové doplňky. Jsem na tuto reakci zvyklá – takto se chová většina lidí, když k nám přijdou poprvé. Nejspíš si připadají, jako by vstoupili do značkového hotelu. Scott má tak vytríbený vkus, že výsledek působí okázale a zdrženlivě zároveň. Vůbec nechápu, jak to on nebo spíš jeho bytový architekt dokáže – tyhle věci jsou pro mě španělská vesnice.

„Pracovala jsem v několika zemích,“ říká žena a znovu upře pozornost na mě. Zjevně je na rozpacích, že jsem ji přistihla, jak si prohlíží náš dům, a lehce se začervená. „Naposledy jsem byla ve Francii a ve Švýcarsku, předtím v Jižní Americe.“

„Páni. To toho máte hodně obšlápnuto.“ Sotva mi tato poznámka vypadne z úst, už raději couvám. „Promiňte, nemyslela jsem to tak, jak to vyznělo...“

„To je v pořádku, paní Mort... Beckettová.“ Natáhne ruku a jemně mi stiskne předloktí. Nehty má dokonale pěstěné a nalakované sytě červeným lakem, který jí ladí se rtěnkou, a konečkonců i kostým jí neuvěřitelně padne.

Vypadá oslnivě, ale něco takového se dá u člověka, který žil a pracoval ve Francii a Švýcarsku, logicky očekávat. Ženy na kontinentu o svůj vzhled velmi dbají. Tepláky a svetr by u nich neprošly, rozhodně ne pro přijímání návštěv ve slušné společnosti.

„Ahoj.“ Obě se obrátíme a vidíme, jak Katie vystrkuje hlavu zpoza rohu kuchyně a podezíravě si nás prohlíží.

„Ahoj,“ řekne návštěvnice mé dceři a zeširoka se usměje. Uvědomuji si, že jsem se jí nezeptala na jméno, což mi teď přijde velmi nezdvořilé.

„Katie, to je...“ Obrátím se na ni v naději, že se chytí a dokončí větu sama.

„Deanna,“ doplní žena pohotově. Zamíří ke Katie a podá jí pravou ruku. Katie vyjde z bezpečí kuchyně, otře si dlaň o stehno a podanou pravici přijme.

„Katie,“ představí se dcera a obě mladé ženy si potřesou rukama.

„Moc ráda tě poznávám, Katie. Nemáš na puse nutelu?“ Katie si okamžitě olízne rty a přikývne. „Tohle je jedna z mých oblíbených snídaní. Pomazánku z oříšků a čokolády mám nejradši, ale v čokoládě nesmí být palmový olej...“

„Používání palmového oleje ničí přirozený prostor orangutanů,“ konstatuje Katie a přimhouří oči.

„To je pravda, a my bychom měli dělat maximum, abychom omezili kácení stromů, ze kterých se olej vyrábí,“ prohlásí Deanna sebevědomě.

„Síla spotřebitelů v praxi,“ dodá Katie a zběsile přitakává. „To je jedinej způsob, jak vnutit korporátu změnu.“

Netušila jsem, že jí na tom všem tolik záleží, vlastně že jí záleží na čemkoliv. Kladu si otázku, jestli jí podobné fráze nenalévá do hlavy některý z učitelů. Anebo možná sleduje nějakého aktivistu na sociálních sítích.

„Ačkoliv,“ pokračuje Deanna téměř bez mrknutí oka, „výrobci už jsou dnes chytřejší a dávají palmovému oleji názvy podle jiných ingrediencí, aby nás zmátli.“

„No, mě teda neoblbnou!“ pronese Katie vítězoslavně a nejspíš má pravdu. Katie se nenechá opít rohlíkem. „Přišla jste za tátou?“

„Ano,“ odpoví Deanna. „Přišla.“

„A nedáte si k tomu čekání pomerančovej džus?“

Deanna se na mě podívá. Dám jí gestem najevo, ať se neupejpá, a ona nasadí úsměv. „Ano, to bych moc ráda.“ Katie ji chytne za ruku a rázně ji vede do kuchyně. Deanna se za mnou rozpačitě ohlíží, na prahu téměř zakopne, ale s radostí se nechá odvést.

V životě jsem nezažila, aby se Katie k někomu chovala takhle. Ke mně rozhodně tak přátelská není. Už dlouho ne.

KAPITOLA 2

Katie usadí Deannu vedle sebe k snídaňovému pultu. Talíř s drobký od toustu je odsunutý na samotný okraj. Za normálních okolností bych jí toust s čokoládou k snídani neschválila, nejsme přece v Holandsku, ale poslední dobou si dobře vybírám, které bitvy má smysl vést. Jinak bychom byly věčně ve válce.

Uklízím stůl, zatímco ty dvě se sklánějí nad mapou v atlasu, kterou Katie rozložila. Vůbec jsem netušila, že moje dcera takový atlas má. Sledovat ji, jak nadšeně ukazuje na různé oblasti, pohoří a řeky, je opravdu zážitek. Ve škole toho musela docela hodně vstřebat. Vlastně nevím, jak se jí to podařilo, když celou dobu šla od trestu k zákazu.

Deanna se mi zase zdá neuvěřitelně uvolněná – naklání se nad mapou a projevuje zájem, který mi připadá nestrojený. Dokonce v pravých chvílích pronáší povzbudivá citoslovce, což je schopnost, kterou bych taky chtěla mít. Musela jsem se ji pracně naučit – přesněji řečeno ji spíš napodobovat –, protože ji nezbytně potřebuju k práci.

Denně děláme rozhovory nejméně s jedním, ale spíš s vícero hosty, a to nepočítám politiky, kteří ráno přicházejí do studia s připravenými stanovisky k aktuálnímu dění. Dokážu předstírat zájem mnoha různými způsoby, ale u Deanny ho vidím v přirozené podobě.

Ukládám do myčky nádobí od snídaně, když do kuchyně vchází Chas.

„Páni, hezkej přírůstek.“ Kárávě se na něj podívám. Chas vypadá jako chodící mrtvola – je hubený až vyzáblý a kůži má nezdravě bledou. Evidentně hodně flámoval a má těžký spánkový deficit, ale když vezmu v úvahu, v kolik hodin se včera dostal do postele, překvapuje mě, že je vůbec před polednem vzhůru. Rozčepýřené vlasy mu padají do tváře, a tak si je odhrne, olízne si suché rty a pohlédne přes místnost. Nakloní hlavu ke snídaňovému pultu, u něhož sedí jeho sestra s Deannou, a zeptá se mě tlumeným hlasem: „Kdo je ta... ehm... černovlasá kost?“

„Takhle jsme tě učili mluvit o ženách?“

„Ehm, to ne, ale...“ Zvedne ruku a kradmo ukáže na Deannu, jako by nebylo očividné, o kom mluví, a Deanna přesně v tu chvíli zvedne hlavu, pohlédne naším směrem a usměje se. Chas okamžitě zčervená, opětuje úsměv a promění gesto své ruky v nevýrazné zamávání.

Chas má pravdu, Deanna je opravdu atraktivní. Na tmavých vlasech, splývajících jí ve vlnách přes ramena, je vidět, že si dala záležet. Má je sestříhané a při úpravě jim dodala objem, což by mi trvalo nejmíň hodinu a ani tak si nejsem jistá, jestli bych vypadala tak dobře jako ona.

I její líčení je dokonalé. Většina mužů z mého současného i předchozího života by stoprocentně prohlásila, že tato žena oplývá přirozenou krásou a žádný make-up nepotřebuje. My ženy však víme své. Je opravdu velké umění nalíčit se tak, aby to necvičené oko vůbec nepoznalo a vidělo jen lehký nános rtěnky. Deanna samozřejmě neměla kompletní make-up, ani zdaleka ne, a i díky tomu se jí podařilo dosáhnout nejžádanějšího výsledku: neokázalé krásy.

„Zavři pusu, Chasi, slintáš.“

„Co?“

Jemně šťouchnu syna do boku a on sebou cukne, protože byl myšlenkami úplně jinde. Deanna se tváří, že si toho nevšimla, a jen se jemně usmívá, ale Chasovu reakci na ni by viděl i Stevie Wonder.

„A taky by ses mohl převlíknout.“

Chas se na sebe zděšeně podívá. „Sakra!“ vyjekne tiše. „Mohlas mě upozornit, že máme společnost.“

Nechci, aby nás Deanna zaslechla, a tak si přitáhnou Chase blíž. Scott by byl zdeptaný, kdyby jeho schůzka s Deannou začala tím, že by se jí musel omluvit za synovo chování. „Najdi si holku svého věku.“

„Starší ženy mají taky svoje výhody,“ zašeptá Chas a usměje se. Šťouchnu ho loktem ještě jednou, tentokrát silněji. „Au!“ Deanna i Katie zvednou hlavy, já nasadím přeslazený úsměv a Chas si hladí hrudník. „Jdu si dát sprchu.“

„Studenou!“ nařídím mu. Deanna se na mě zvědavě podívá a já zachraňuju situaci: „Ptám se, jestli si dáte něco k pití. Něco teplého nebo studeného?“

„Ne, děkuji, paní Beckettová. To je dobrý.“

„Scott tu bude každou chvíli.“ Deanna s úsměvem pokývne hlavou a Katie jí ukazuje cosi dalšího. Deanna se k ní skloní, moje dvanáctiletá dcera se na ni usmívá a já cítím v hrudi bodavý osten žárlivosti.

Slyším, jak se otevírají hlavní dveře, a vyjdu do vstupní haly. Scott má jednu ruku založenou v bok a pije z lahve. Z fyzické námahy je celý zpocený, ale jinak z něj sálá čítankový klid. Tričko se mu lepí na prsa, což zvýrazňuje jeho vypracovaný hrudník, a navzdory vnějšímu zdání klidu ztěžka oddechuje. Dvakrát až

tříkrát týdně hodí do fitka a mě těší, že jeho cílem je mít sportovní postavu, a nikoliv nabrat horu svalů, což je v dnešní době trend. „Jak ti to šlo?“

„Jak jsem čekal. Ukrojil jsem třicet vteřin ze svého rekordu.“

„Tak to je skvělé.“ Obracím pohled ke kuchyni. „Někdo tady je a...“

„Musím se vysprchovat a pak mám videohovor.“ Leckdo by Scotta označil za workoholika, ale on ke své práci přistupuje s vášní. Vyžaduje maximum od sebe i od lidí kolem sebe, svou rodinu nevyjímaje. Ví, že nebude pracovat celý den, ale když ho někdo potřebuje, vždycky si udělá čas. Spěchá kolem mě, cestou mi položí ruku na pas, dá mi polibek na tvář a pak už rychle míří ke schodišti a schody bere po dvou.

„Ale já...“

Jsem sice trochu zmatená, ale vrátím se do kuchyně. Deanna se na mě usměje, vstane ze stoličky a přejde ke mně. „Promiňte, nečekala jsem, že to bude tak neformální. Myslela jsem, že ten pohovor uděláme dneska.“

„Pohovor?“

„Ano, v agentuře říkali, že spěcháte, a tak jsem si na to dnes vyhradila čas a...“

„V agentuře?“

„Sháníte domácí učitelku pro dceru, ne?“ reaguje Deanna. „A tak mi s vámi Tamsin na dnešní dopoledne domluvila pohovor. Prý tady budete oba, vy i váš manžel.“

„Tamsin? Vás poslala Tamsin?“

Deanna se nervózně usměje a pokývne hlavou. Zřejmě je na mně vidět, jak jsem zmatená.

„Ano, přesně tak.“ Přimhouří oči. „Věděla jste, že dnes přijdu, ne? Tamsin říkala, že mluvila s...“

„Ach ano, samozřejmě,“ zalžu. „To je naprosto v pořádku.“ Znovu se podívám na sebe a připadám si jako nahý v trní. „Chtěla jsem se obléknout, jenže... Totiž, já samozřejmě oblečená jsem, ale myslím jako...”

„To je v pořádku, paní Beckettová...”

„Sophie. Říkejte mi Sophie. Díky.“

„Klidně tu s Katie zůstanu.“ Deanna se podívá na moji dceru, která zamračeně přitaká. „Myslím, jestli se chcete jít převléknout nebo si něco zařídit. Aspoň budeme mít čas zjistit, jestli spolu budeme vycházet.“

„Ano, děkuji.“ Zadívám se na obě a přemýšlím, proč se mi o tom Scott nezmínil. „Za minutku jsem zpátky.“

Vyjdu z kuchyně a zamírím do schodů. U naší ložnice mě vítá zvuk tekoucí vody; Scott se v přilehlé koupelně sprchuje. Otevřu šatní skříň a hledám v ní něco aspoň trochu přijatelného. Nakonec si vyberu vínově červenou sukni a krémovou halenku. Hlavou se mi honí bezpočet otázek. Opravdu Katie potřebuje tohle? Bude pro ni domácí výuka lepší než škola? Jakou má Deanna kvalifikaci? A proč to se mnou Scott včera neprobral? Zřejmě všechno zorganizoval strašně narychlo, protože byl ještě v panice z Katiina vyloučení a snažil se předejít tomu, aby škola informovala o incidentu policii.

Předpokládám, že nejdůležitější otázka ze všech už je zodpovězená, protože Deanna s Katie si okamžitě padly do oka. Kdo dokáže mou dceru zaujmout, ten má napůl vyhráno. Už půl roku to u nás doma vypadá jako na západní frontě, jen jsme ještě o něco nehybnější.

Na druhou stranu mi Deanna připadá trochu moc mladá. Anebo ze mě mluví ješitnost?

Scott vejde do šatny. Je čerstvě vysprchovaný a kolem pasu

má ručník. Moje přítomnost ho poleká, ale rychle se vzpamatuje a usměje se na mě. „Neslyšel jsem tě přijít.“

„Dole máme učitelku. Poslala ji Tamsin,“ oznámím mu.

„Tak to je bezva!“

„A kdy...“ snažím se otázku formulovat diplomaticky, „kdy ses mi o tom chystal povědět?“

„Cože?“

„O tom, že chceš Katie najít učitelku?“

Scott se krátce zasměje a pak svraští čelo. „Vždyť jsme se o tom bavili.“

„Vážně?“

Znovu se směje, tentokrát už malinko nevěřicně. „Včera, vzpomínáš si? Když jsem přijel z práce dřív, abychom probrali, co se dá dělat.“

„Jo, jasné,“ reaguju zamračeně. Vzpomínám si, že jsme probírali různé možnosti, ale nevybavuju si, že by včera padlo konkrétní rozhodnutí. „Asi jsem na to zapomněla.“

„Tys zapomněla?“ Scott zvedne obočí a pustí se do výběru oblečení.

„To už je jedno. Každopádně je teď dole.“

„Fajn.“ Scott chvíli váhá, pak si oblékne bílou košili a zapne si knoflíky. Košile je vypasovaná a hezky obepíná jeho sportovní postavu. „Hele, Tamsin ví, co a jak. Její agentura má spoustu doporučení a my musíme jednat rychle, bez ohledu na to, jak to dopadne u vedení školy. Katie už letos zmeškala spoustu výuky a my nemůžeme dopustit, aby byla takhle pozadu.“

„Ano, dobře. Máš pravdu.“

Horní dva knoflíčky nechá Scott rozepnuté. Přistoupí ke mně, jemně mi položí ruce na boky, přitáhne si mě k sobě a podívá se mi do očí.

„Vím, že ti to přijde trochu uspěchané, ale věř mi, že máme velké štěstí. Tamsin říkala, že po kvalitních učitelích je obrovská shánka a možnosti výuky na plný úvazek jsou hrozně omezené. Mnoho jejích lektorů navíc zároveň učí na normálních školách, takže až se Katiina pověst rozkřikne, bude to mnohem horší. Nikdo s ní nebude chtít nic mít, případně si naučtuje trojnásobnou sazbu.“ Jeho stisk zesílí. „Uvidíš, že všechno bude klapat. Oukej?“

Zvedne obočí a nakloní hlavu. Podívám se mu do očí a vidím, že se mě snaží uchlácholit tím svým potutelným úsměvem. I já nakloním hlavu a konečně přikývnu. „Oukej.“

„Tak fajn. No... a líbí se ti?“ Scott znovu svraští obočí.

„Deanna? Ano. Přijde mi milá.“

„Tak to je skvělé. Půjdu vyřídit ten hovor a pak přijdu dolů.“ Prohlíží si řadu dokonale vyžehlených svršků na své straně šatní skříně a vybere si šedé tvídové kalhoty a odpovídající vestičku. Tahle kombinace mu opravdu sekne. Ale jemu upřímně řečeno sluší jakákoliv kombinace.

Položím si šaty na postel a zamířím do koupelny. Scott si upravuje tmavé vlasy, což mu k mé závidi trvá opravdu jen chvilíčku – prostě si dá do vlasů trochu tužidla, dvakrát si je projede hřebenem a hotovo. Obdivuju jeho odraz v zrcadle a při stahování vlasů do culíku před vstupem do sprchového koutu si všimnu, že už mi u kořínků odrůstají.

Pustím vodu, naštěstí je ještě pořád teplá od Scottova sprchování. Sprchou strávím co nejméně času, přičemž se maximálně snažím nenamočit si vlasy. Za normálních okolností bych se neobtěžovala s jejich fénováním, pokud bych nešla do práce nebo někam do společnosti, ale když teď dole čeká Deanna, mám velkou motivaci nenechat se ve vlastním domě zastínit. Ano, je to

malicherné, marnivé a odráží to moji současnou úroveň sebe-
úcty, ale prostě to tak cítím.

Vysprchovaná a osušená si obléknu šaty, které jsou mi ně-
jak těsnější než naposledy. Podívám se na sebe do velkého zrcadla v rohu šatny a vidím, že moje snaha uchovat si vlasy co
nejrovnější vyšla naprázdno. Ve vlhkém prostředí sprchy se mi
zkroutily, takže teď vypadám, jako bych se vrátila z celodenní-
ho pobytu na pláži. Nedá se nic dělat. Musím zachránit, co se dá,
a tak si namaluju rty rtěnkou, ale nijak dramaticky, a konečně
jsem připravená představit se světu.

Schodištěm se nesou hlasy, energické a spokojené. Slyším, jak
se Katie něčemu hihňá, a napadá mě, že už si ani nevzpomínám,
kdy jsem tenhle zvuk – její smích – slyšela naposledy. Mým uším
zní jako rajská hudba, jenže to má háček: nejsem u něj přítom-
na. Když scházím ze schodiště, vidím svůj odraz v zrcadle visí-
cím ve vstupní hale. Nevypadám vůbec špatně.

Vejdu do kuchyně a vidím, že Katie už nesedí u snídaňového
pultu, ale za jídelním stolem v zadní části kuchyně. Okna jsou
otevřená a zvenku sem doléhá tichý šum automobilů, který je
proložený šuškaním a smíchem. Deanna sedí na jednom konci
stolu vedle Katie a Chase. Na druhém konci napravo od Dean-
ny si hoví Scott. Všichni působí velmi uvolněně a smějí se jakési
Scottově poznámce. Deanna natáhne ruku a dotkne se Scottov-
va předloktí, aby ho na sebe upozornila, a on ji obdaruje vřelým
úsměvem.

UVědomím si, že jsem celou dobu zadržovala dech. Vypustím
vzduch z plic a vyřáším dopředu, jenže zakopnu o nohu jedné
ze stoliček u snídaňového pultu. Bolestí zkrívím tvář a usilovně
se snažím nevyjeknout. Scott se na mě podívá a všichni ostatní
jeho pohled následují.

„Je všechno v pořádku, miláčku?“ zeptá se mě. Sama nevím, jak dlouho jsem tam stála a pozorovala je.

„A-ano, samozřejmě.“

Scott vstane a zamíří ke mně, zatímco Katie zapíchne prst do jakési pasáže v učebnici a znovu se radostně zachichotá. Deanna ji dovádivě štouchne, a dokonce i Chas se tomu směje. Co jim to dnes ráno dali do vody?

„Určitě ti nic není? Přijdeš mi trochu bledá.“

Vyhledám Scotta pohledem. Má ve tváři zvláštní výraz. Přistoupí ke mně a položí mi ruku na rameno, zatímco já balancuju na jedné noze a mnu si ukopnutý palec. Přitom tčkám pohledem mezi ním a našimi dětmi. Scott se ke mně nakloní, políbí mě na tvář, já se konečně narovnám a postavím se na obě nohy.

Přes rameno zahlédnu, jak se na nás Deanna dívá. Naše pohledy se setkají. Její výraz je pro mě nečitelný, ale rozhodně na mě civí déle, než je mi příjemné. Konečně odvrátí hlavu a znovu přesune pozornost k mé dceři.

KAPITOLA 3

„Sophie?“ osloví mě Scott a jemně mi stiskne rameno, aby si získal moji pozornost.

„Jsem v pohodě, vážně.“

„Pojď se posadit.“ Scott mě odvede z kuchyně do haly, kde mě usadí na lavici pod schodištěm. „Vážně jsi nějaká bledá,“ opakuje a letmo se dotkne mého čela. „Neleze na tebe něco?“

„Myslím, že ne. Nic mi není.“ Přesněji řečeno ještě před hodinou mi nic nebylo. „Jen jsem špatně spala.“ Technicky vzato je to pravda, jenže já špatně spím už několik týdnů. „Za minutku budu v pořádku.“

„Vzala sis...“

Zvedám ruku. „Víš, že nemám ráda, když...“

„Ano, a ty zase víš, co říkal doktor Sheldon.“

„Nic mi není, jen mi dej minutku.“

Scott zachmuřeně kývne hlavou. Poznám, že je nespokojený, ale kdybych brala všechno, co mi doktor Sheldon předepsal, chrastila bych při chůzi ze schodů jako piksla s lentilkami. „No dobře. Je to tvoje tělo.“ Hledím na něj, ale on se mi odmítá podívat do očí. Pro něj to zjevně dobře není.

„Prostě jsem měla naspěch. A taky jsem se nestihla nasnídat.“

„Sophie, já vím, že máš spoustu práce, a chápu, že chceš trochu zhubnout, ale s tím vynecháváním jídla vážně musíš přestat.“

„Já žádné jídlo nevynechávám. Prostě jsem nejdřív řešila Katie a pak přišla Deanna.“ Snažím se odvést těžiště rozhovoru od sebe. „Jak se ti vlastně zamlouvá?“ Slyším ve svém tónu špatně skrývanou žárlivost a doufám, že si jí Scott nevšimne. Zdá se, že mi to prošlo, a při té příležitosti mě něco napadne. „Myslela jsem, že máš videohovor.“

„Ano. Jenže jsme ho odložili kvůli posunutému letu. Je to k zlosti, ale nějak to dneska uděláme, i když nám to nejspíš nabourá večer.“

„Aha, dobře.“

„A pokud jde o Dee...“ Scott se podívá ke kuchyni.

„O Dee?“

Scott se zatváří zaraženě a zvedne obočí. „Myslím o Deannu. Nechává si říkat Dee. Ve skutečnosti se jmenuje Deianira, ale poangličtila si jméno na Deannu a snaží se ho lidem co nejvíc zjednodušit.“

Ti dva se rozhodně seznámili rychle. „Jasně, a verze *Dee* je určená pro ty, kdo si nezapamatují víc než jednu slabiku?“

Scott se zhluboka nadechne a nakloní hlavu přesně tak, jak to dělá vždy, když se Katie vrátí domů s další poznámkou – a já náhle vím, jak se v takových chvílích musí naše dcera cítit, protože i já si teď připadám, jako bych ho zklamala. „Je důležité, aby se cítila příjemně.“

„No, já na zkracování jmen moc nejsem, takže jestli ti to nevadí, budu jí dál říkat Deanna, ano?“

Scott přivře oči a zatváří se pobaveně. „Cože? Ty nejseš na zkracování jmen, jo? A co například Katie a Chas?“

„To jsou jména dětí, a navíc našich dětí. To je něco jiného.“

„Ano, máš pravdu,“ ušklíbne se Scott. „To je něco úplně jiného.“

„Ano!“

„Samozřejmě.“ Pokývne hlavou. „Je to diametrálně odlišný případ.“

„Takže tobě se líbí?“ změním téma.

„Má skvělá doporučení,“ odpoví Scott a podívá se směrem ke kuchyni, odkud se ozývá pobavený smích tří mladých lidí. „Prohlítl jsem i její životopis a je bezvadný. Teď zrovna vylepšuje Katiin francouzský přízvuk.“

„To to bere hopem. Vždyť je tu teprve pár minut.“ Myslím, že se mi podařilo vytěsnit ze svého hlasu zahořklost. Scott se na mě upřeně podívá a přehnaně zkřiví obličej. Možná se mi to přece jen nepovedlo.

„Tak pojď k nám a uvidíš, co na ni řekneš. A jestli s námi nebudeš souhlasit...“

„Takže vy už jste rozhodnutí, že ji berete?“

Scott krčí rameny tak, jako to dělá vždy, když chce vyvolat zdání, že se ještě nerozhodl, přestože ve skutečnosti už má jasno a jen čeká, až mu dám za pravdu. „Když mám být upřímný, přijde mi jako závan svěžího vzduchu.“

„Ale ty její reference musíme rozhodně prověřit.“

„Samozřejmě,“ odpovídá Scott klidně, „jenže jestli je Deanna jen z poloviny tak dobrá, jak tvrdí její životopis, tak jsme podle mě našli řešení.“

„Říká se, že sedmdesát procent životopisů jsou lži.“

„To se vážně říká?“ Scott vstane, natáhne ruku a pomůže na nohy i mně. Cítím se dost nejistě; opravdu bych měla něco sníst. Scott si toho všimne. „Určitě jsi v pořádku? Můžu zavolat doktorovi a požádat ho o radu.“

„To vážně není nutné. Jsem jenom trochu unavená. To přejde.“

„Ale jestli se takhle budeš cítit i zítra...“

„Tak můžeš zavolat doktoru Mengelemu, s radostí ho navštívím.“

Scott vzdychne. Pokud jde o našeho rodinného lékaře, nikdy můj humor nesdílel. Doktor Sheldon se shodou okolností jmenuje křestním jménem Joseph a mně tenhle nejapný vtípek z nějakého důvodu utkvěl v hlavě a nechce mě opustit. Faktem je, že nesu trochu nelibě, když mi doktoři nařizují, co si mám myslet nebo co mám dělat. Jako by se neustále snažili vyvolat dojem, že něco vědí líp než všichni ostatní, a zejména líp než já. Možná je v tom kus profesní arogance. A to se mi nelíbí.

„Pojď.“ Scott mě vezme kolem pasu – můžu jen doufat, že to dělá spíš z lásky než ze strachu, abych se nezhroutila – a společně se vracíme do kuchyně.

Za rohem málem vrazíme do Deanny. „Jejda, omlouvám se. Jen jsem se šla podívat, jestli je všechno v pořádku,“ říká a s ustaraným výrazem se na mě usměje.

„Všechno je v pořádku,“ odpovím a opětuju úsměv. „Jen jsme se potřebovali trochu připravit.“ Je mi jasné, že teď ve skutečnosti mluvím jen za sebe a maskuju to majestátním plurálem, ale znám tu ženskou sotva pět minut, takže nemusí vědět všechno. Z nějakého důvodu mi teď připadá mladší. Možná je to světlem v této části domu. A možná mě instinkt neklame a opravdu jí ještě nebylo třicet, přestože jsem si zpočátku myslela – doufala –, že už tuto věkovou hranici překročila.

„Tak to je dobře. Chvilíčku jsem si dělala starosti.“ Zkoumavě si ji prohlížím. Že by měla i lékařský diplom? „Váš dům je úžasný.“ Dívá se za Scotta, setká se s mým pohledem a chvíli na mě zírá, pak pokračuje ve zkoumání kuchyně a vstupní haly. Tohle už mi řekla, když jsme se spolu bavily poprvé. Opravdu je zapotřebí druhé kolo lichotek?

„Díky,“ reaguje Scott. „Byla to taková moje osobní výzva: renovovat dům, a přitom zachovat jeho dobové rysy.“ Musím Deanně přiznat, že ví, na které struny zabrnkat, aby mého manžela uhranula. „Navíc je dům památkově chráněný, takže všechno muselo odpovídat normám.“

„Odvedli jste pozoruhodnou práci, máte to tu opravdu nádherné. Nemůžu se dočkat, až uvidím zbytek domu...“ Zarazí se a zvedne ruku. „Omlouvám se, obvykle nebývám tak troufalá. Vždyť jsem sotva přešla přes práh a promluvila si s paní Bекettovou. Ale prostě mám pocit, že jsem s vámi a s vaší rodinou naladěná na stejnou vlnu.“

Opravdu? napadá mě. Anebo jsi naladěná na stejnou vlnu s mým manželem?

„Se Sophií určitě nebude problém.“ Scott se na mě úkosem podívá a čeká na ujišťující gesto. Já se ovšem zdráhám. Jak Deanna správně řekla, sotva nám přešla přes práh.

„Budeme si muset ověřit vaše reference...“

„Sophie,“ začne Scott a opět nakloní hlavu, ovšem já si hodlám stát za svým. Deanna se mnou souhlasí, což mi přijde otravné.

„No samozřejmě! Taky bych nedopustila, aby úplně cizí člověk jen tak získal neomezený přístup k nejdražšímu členovi mé rodiny. Nejdřív bych si ho pořádně proklepla! Na takovou chybu jste příliš inteligentní, pane Mortone.“

Ano, je otravně příjemná.

„Určitě to bude ryze formální,“ prohlásí Scott a upře na mě pohled. Nasadím stejný úsměv jako ve chvíli, kdy se nad kamerou ve studiu rozsvítí červená kontrolka, a rázně pokývnu hlavou.

„Ryze formální,“ zopakuju a Deannin úsměv na chvíličku

povadne. Vedle nás se objeví Katie a je téměř stejně velká jako Deanna. Občas zapomínám, jak rychle naše dcera roste.

„Neodcházíte, že ne?“ ptá se Deanny.

Ta se na ni podívá a pak téká očima mezi mnou a Scottem. „Nevím, jestli se mě tvoji rodiče, hlavně tvoje máma, nebudou chtít ještě na něco zeptat.“ Podezíravě se na ni podívám. „Ještě jsme ani neměli možnost pořádně se poznat, víš?“

„Já žádný dotaz nemám,“ říká Scott a významně se na mě zahledí. „To, co jsem viděl, mi stačilo. A co ty?“

„Ne, já taky nic nemám.“ Zadívám se na Deannu. „Jestli má manžel ve všem jasno... Ale jak říkám, ještě se podíváme na váš životopis a ověříme vaše reference...“

„Které mimochodem vypadají báječně,“ skočí mi do řeči Scott. Deanna zčervená.

„Děkuji vám, pane Mortone.“

„Říkejte mi Scott,“ reaguje můj manžel, podá Deanně ruku a ta ji přijme. On jí překryje pravici druhou rukou a znovu se usměje. „Asi víte, že jsme se ocitli v poněkud ožehavé situaci,“ pokračuje a podívá se přitom na Katie, „a že potřebujeme někoho, jako jste vy. Nicméně věřím, že si spolu všichni hezky sedneme, takže se nemusíte ničeho bát.“

Dobrá, už jí můžeš tu ruku pustit, a ty se od něj taky můžeš od-táhnout, Deanno. Tak šup.

„Znamená to, že můžu Dee ukázat svůj pokoj a zbytek domu?“ táže se Katie a podívá se nejdřív na svého otce a pak – spíš jakoby mimochodem – i na mě. Scott konečně pustí Deanně ruku. Takže ta ženská si už teď získala přístup do Katiina pokoje? Na mě se Katie zaškaredí, kdykoliv se k ní odvážím vstoupit bez vyzvání. A to je možná právě ten problém: mě k sobě nepozve.

„Nevím, proč bys nemohla,“ souhlasí Scott a já znovu nasadím úsměv, třebaže vím, že se mi při něm prohlubují vrásky. Nadšená Katie odvádí Deannu k sobě a Deanna se za námi omluvně ohlédne. Scott se na mě zkoumavě podívá. „Pořád máš pochybnosti?“

„Vždyť tu holku vůbec neznám.“

„Ženu.“

„Co prosím?“

„Je to žena, ne holka. Neměli bychom ji takhle shazovat jen proto, že je o něco mladší než...“

„Než kdo? Než já?“ zeptám se, ale v tu chvíli Scotta zachrání blížící se Chas.

„Můj hlas teda má,“ pronese s úšklebkem. Mám pocit, že náš osmnáctiletý syn dnes voní jinak než obvykle. Tipuju to na kombinaci deodorantu a něčeho povědomého. Scottovy kolínské.

„Ano, už teď vidím, že má na tebe kladný vliv, Charlesi.“ Syn se na mě nechápavě podívá. „Možná by mohla zlepšit známky i tobě.“

Chas nakloní hlavu. „V pohodě. Až na to, že teď mám výbornej prospěch, a ty to víš.“

„No tak mazej,“ popoženu ho jemně hřbetem ruky. Chas se obratně uhne a pozpátku kluše z kuchyně, cestou si vezme z mísy na ovoce jablko a zamává mi s ním na pozdrav.

„Takže to jsou tři hlasy pro,“ říká Scott. Obrátím oči v sloup a on na mě omluvně pohlédne. „Jenom to konstatuju.“

„Jenom to konstatuješ,“ zopakuju po něm a zavrtím hlavou. Neochotně si musím přiznat, že Deanna opravdu vypadá jako ideální kandidátka. Kdyby neměla dostatečnou kvalifikaci, nejspíš by tady vůbec nebyla, a jestli se jí podaří získat si Katie na svou stranu, třeba tu vydrží déle než čtrnáct dní. Navíc je